

Sygn. akt I C 745/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 czerwca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Daria Ratymirska

Protokolant: sekr. sądowy Daria Paliwoda

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 czerwca 2016 roku w Kłodzku

sprawy z powództwa R. O.

przeciwko (...) S.A. w S.

o zapłatę kwoty 15.022,00 zł

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. w S. na rzecz powoda R. O. kwotę 5.525 (pięć tysięcy pięćset dwadzieścia pięć) złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 4.900 zł od dnia 29 grudnia 2014 roku do dnia zapłaty, od kwoty 525 zł od dnia 24 lutego 2015 roku do dnia zapłaty oraz od kwoty 100 zł od dnia 14 lutego 2015 roku do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w dalszej części;

III. rozstrzyga, że koszty procesu, który powód wygrał w ~ 37%, będą stosunkowo rozdzielone, pozostawiając szczegółowe wyliczenie kosztów obciążających strony referendarzowi sądowemu.

Sygn. akt I C 745/15

UZASADNIENIE

Powód R. O. wniósł pozew przeciwko (...) S.A. z siedzibą w S. o zapłatę:

- kwoty 4.747,00 zł tytułem odszkodowania za uszkodzony samochód osobowy marki O. (...) o nr rej. (...), wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 19 listopada 2014 r. do dnia zapłaty
- kwoty 525,00 zł tytułem zwrotu wydatków związanych z kosztami najmu auta zastępczego wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 23 stycznia 2015 r. do dnia zapłaty
- kwoty 9.650,00 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 29 grudnia 2014 r. do dnia zapłaty
- kwoty 100 zł tytułem zwrotu poniesionych kosztów leczenia wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 15 stycznia 2015 r. do dnia zapłaty

Ponadto powód wniósł także o zasądzenie od strony pozwanej zwrotu kosztów procesu wedle norm przepisanych.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa. Przyznała, że co do zasady ponosi odpowiedzialność za skutki wypadku komunikacyjnego jaki miał miejsce w dniu 15 listopada 2014 r. z udziałem

powoda. Jednocześnie strona pozwana podniosła, że spełniła już swoje zobowiązania poprzez zapłatę na rzecz powoda kwoty 6.800 zł, tytułem odszkodowania za pojazd, kwotę 750 zł tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego oraz kwotę 1.100 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Stan faktyczny:

W dniu 15 listopada 2014 r. w N. – S. doszło do kolizji dwóch samochodów, w której brał udział sprawca zdarzenia kierujący pojazdem D. S. oraz powód R. O.. Pojazd, którym poruszał się D. S. posiadał ubezpieczenie OC w (...) Towarzystwo (...). Powód w dniu zdarzenia poruszał się samochodem osobowym marki O. (...) o nr rej. (...). Do zdarzenia doszło w ten sposób, że z drogi podporządkowanej z lewej strony nagle wyjechał sprawca i uderzył w przedni bok samochodu, w którym znajdował się powód, a następnie odbił się i ponownie uderzył w tylny bok. Powód zgłosił szkodę stronie pozwanej w dniu 28 listopada 2014r. /bezsporne /

Sąd ustalił:

W wyniku zdarzenia powód doznał urazu głowy, urazu odcinka szyjnego i piersiowego kręgosłupa, urazu prawej obręczy barkowej, urazu prawego stawu łokciowego, urazu prawego stawu kolanowego. Urazy te nie spowodowały u powoda negatywnych następstw, nie występują ograniczenia ze strony odcinka szyjnego czy piersiowego kręgosłupa, brak jest objawów korzeniowych. Obecnie u powoda występują jedynie parestezje prawej ręki i palców, które wymagają dalszej diagnostyki. W przedmiotowym wypadku powód doznał przede wszystkim obrażeń ciała o charakterze stłuczeń, zwłaszcza odcinka szyjnego kręgosłupa, które nie spowodowały uszczerbku na jego zdrowiu. Powód nie odbył rehabilitacji. Był konsultowany przez ortopedę (dniu 28 grudnia 2014r.) i psychologa. Za wizytę lekarską zapłacił 100 zł. Rokowanie co do stanu zdrowia powoda jest korzystne.

Dowód:

- opinia z dnia 05 listopada 2015 r. wydana przez biegłego sądowego z zakresu neurologii i z zakresu ortopedii i traumatologii narządów ruchu k.117 -120
- rachunek nr (...).2014 z dnia 28 grudnia 2014 r. na kwotę 100 zł za usługę medyczną, wystawiony przez lekarza T. M. specjalistę z zakresu ortopedii i traumatologii, zaświadczenie lekarskie - k. 37, 44,
- zeznania powoda k. 102v

Powód w wyniku wypadku komunikacyjnego przeżył ostrą reakcję na stres, a następnie doznał zaburzeń adaptacyjnych, które spowodowały u niego długotrwały uszczerbek na zdrowiu w wysokości 5 procent. Rokowania odnośnie możliwości powrotu do zdrowia psychicznego są pomyślne ze względu na reaktywny charakter zaburzeń, dość łagodny przebieg, który nie wymagał terapii psychiatrycznej.

Dowód:

- opinia biegłego sądowego psychiatry z dnia 31 stycznia 2016 r. k. 132- 136
- uzupełniająca opinia biegłego sądowego psychiatry z dnia 14 maja 2016 r. k.159 – 161
- opinia psychologiczna wydana przez psycholog L. K. k.39
- zeznania powoda 102v

W wyniku wypadku, uszkodzeniu uległ samochód powoda. Powód zlecił wycenę szkody powypadkowej rzeczoznawcy inż. E. B.. Zgodnie z jego opinią, wartość rynkowa przedmiotowego pojazdu, według stanu sprzed wypadku, wynosiła 17.400 zł, wartość pojazdu uszkodzonego – 5.900 zł, zaś różnica wartości pojazdu przed i po szkodzie wynosiła 11.500 zł.

Dowód:

- zeznania powoda k. 102v
- opinia rzeczoznawcy E. B. z dnia 24 listopada 2014 r. k. 14 -20

Ponieważ, na skutek wypadku, powód nie mógł korzystać ze swojego samochodu, wynajął samochód zastępczy, zawierając umowę na okres od dnia 16 listopada 2014 r. do dnia 02 grudnia 2014 r., tj. na okres 17 dni. Koszty wynajmu samochodu strony umowy określiły na 75 zł dziennie. Wynajętym samochodem powód dojeżdżał do pracy.

Dowód:

- Umowa najmu samochodu zawarta przez powoda k. 29 -30
- zeznania powoda 102v

Powód wezwał stronę pozwaną do zapłaty: kwoty 4.747 zł tytułem zwrotu kosztów naprawy auta, kwoty 430,50 zł tytułem zwrotu kosztów poniesionych w związku z transportem auta po wypadku, kwoty 1.275 zł tytułem zwrotu kosztów wynajmu auta zastępczego i kwoty 250 tytułem zwrotu kosztów leczenia.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty z dnia 09 grudnia 2014 r. wraz z potwierdzeniem odbioru k.22 do 25 (dot. kosztów holowania i naprawy)
- wezwanie do zapłaty z dnia 09 stycznia 2015 r. wraz z potwierdzeniem odbioru k. 50 – 53 (dot. kosztów leczenia)
- wezwanie do zapłaty z dnia 22 stycznia 2015 r. wraz z potwierdzeniem nadania k.31 (dot. najmu pojazdu)

Powód ma 31 lat, jest żonaty pracuje jako elektromonter zakładowy. Przed wypadkiem uprawiał sport kicboxing, po wypadku boli go bark i nie może już uprawiać tego sportu.

Dowód:

- zeznania powoda k. 102v

Poza sporem było, że strona pozwana wypłaciła powodowi tylko część z żądanych przez niego kwot, tj.:

kwotę 6.800 zł, tytułem odszkodowania za uszkodzony pojazd, na podstawie kosztorysu, sporządzonego na zlecenie pozwanej, rozliczając szkodę, jako różnicę pomiędzy wartością pojazdu z dnia szkody w kwocie 15.300 zł, i wartością pozostałości wynoszącą 8.500 zł;

kwotę 1.100 zł tytułem zadośćuczynienia;

kwotę 430,50 zł, tytułem zwrotu kosztów transportu pojazdu powoda po kolizji;

kwotę 750 zł, tytułem zwrotu kosztów wynajmu samochodu zastępczego za 10 dni, uznając, że jest to okres wystarczający na zagospodarowanie całości i zakup nowego auta.

Strona pozwana zaproponowała także powodowi zawarcie ugody poprzez zapłatę dodatkowo kwoty 3.000 zł, na co powód nie wyraził zgody.

Sąd zważył

Powództwo, jako zasadne zasługiwało na uwzględnienie w części, tj. w zakresie żądania zapłaty:

- kwoty 4.900 zł tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami od dnia 29 grudnia 2014 r. do dnia zapłaty
- kwoty 525 zł tytułem zwrotu kosztów wynajmu samochodu zastępczego wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 24 lutego 2015 r. do dnia zapłaty
- kwoty 100 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia z odsetkami ustawowymi od dnia 14 lutego 2015 r. do dnia zapłaty.

Na podstawie art. 822 § 1 i 2 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia. W sprawie bezsporne było, że sprawca wypadku z udziałem powoda, miał zawartą umowę ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za skutki wypadków u strony pozwanej, a wypadek miał miejsce w okresie ubezpieczenia. Z uwagi na powyższe strona pozwana, jako ubezpieczyciel odpowiedzialności cywilnej sprawcy wypadku, na podstawie art. 436 § 1 k.c. w zw. z art. 435 § 1 k.c. w zw. z art. 822 § 1 i 2 k.c. ponosi odpowiedzialność za szkody, wyrządzone u powoda.

Bezspornym jest także, że po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego, strona pozwana wypłaciła powodowi kwotę 6.800 zł w tym tytułem zadośćuczynienia kwotę 1.100 zł. Powód otrzymał także od strony pozwanej kwotę 750 zł tytułem zwrotu kosztów wynajmu samochodu oraz kwotę 430,50 zł tytułem zwrotu kosztów transportu pojazdu powoda po kolizji.

Sporne w niniejszej sprawie były: rozmiary krzywdy jakiej doznał powód i wysokość związanego z tym zadośćuczynienia (1), koszty leczenia powoda (2), koszty naprawy samochodu (3) koszty wynajmu samochodu zastępczego (4).

Przepis art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 § 1 k.c. stanowi, że Sąd może przyznać poszkodowanemu, w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia odpowiednią sumę, tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Chodzi tu o krzywdę (szkodę niemajątkową) ujmowaną jako cierpienie fizyczne, a więc ból i inne dolegliwości, oraz cierpienie psychiczne, to jest ujemne uczucia, przeżywane w związku cierpieniami fizycznymi. Zadośćuczynienie przyznawane jednorazowo stanowić ma rekompensatę za całą krzywdę. Ma na celu przed wszystkim złagodzenie doznanych cierpień, a jego wysokość musi uwzględniać stopień doznanej krzywdy, rodzaj naruszonego dobra, zakres i rodzaj rozstroju zdrowia, czas trwania cierpień, wiek pokrzywdzonego, intensywność ujemnych doznań fizycznych i psychicznych, rokowania na przyszłość. Takie stanowisko wyraził także Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20 kwietnia 2006, sygn. akt. IV CSK 99/05 i Sąd Apelacyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 08 lutego 2006 r. sygn. akt. I A Ca 1131/05. Przenosząc powyższe na grunt analizowanej sprawy podnieść należy, że zaburzenia adaptacyjne, które wystąpiły u powoda w bezpośrednim związku z wypadkiem komunikacyjnym, spowodowały u niego długotrwały uszczerbek na zdrowiu w wysokości 5 procent na co wskazał biegły psychiatra, a co Sąd w pełni akceptuje. Biegły z zakresu ortopedii w wydanej opinii określił stopień uszczerbku na zdrowiu u powoda na zero procent. Opinie powołanych w sprawie biegłych Sąd uznaje za pełne jasne kompletne, a wskazane w nich ustalenia Sąd w całości podziela. Z ustalonego stanu faktycznego wynika, że powód doznał obrażeń ciała o charakterze stłuczeń, zwłaszcza odcinka szyjnego kręgosłupa. W związku z doznanymi urazami odbył tylko jedną konsultację ortopedyczną, nie przeszedł rehabilitacji, nie przebywał na zwolnieniu lekarskim, co świadczy o tym, że negatywne skutki zdarzenia i dolegliwości bólowe były nieznaczące. Niewątpliwie jednak, z uwagi na doznane urazy, musiał ograniczyć swoją aktywność życiową, jak uprawianie sportu. Powód ma 31 lat, jest więc osobą młodą, co ułatwia mu proces powrotu do zdrowia. Miarkując zadośćuczynienie Sąd miał także na uwadze, że na skutek przedmiotowego wypadku, powód doznał rozstroju zdrowia psychicznego, w postaci długotrwałych zaburzeń adaptacyjnych. Zasądzone zadośćuczynienie ma na celu złagodzenie tych cierpień, zarówno fizycznych, jak i psychicznych. Ma ono charakter całościowy i powinno stanowić rekompensatę pieniężną za całą doznaną krzywdę. Jednocześnie trzeba zaakcentować, iż zadośćuczynienie ma przede wszystkim charakter kompensacyjny i tym samym jego wysokość musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość

majątkową, choć nie może ona być nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy i aktualnych stosunków majątkowych społeczeństwa, czyli winna być utrzymana w rozsądnych granicach. Sąd podzielił stanowisko powoda, że wypłacona mu dotychczas przez stronę pozwaną kwota 1.100 zł, tytułem zadośćuczynienia za krzywdę była stanowczo za niska. W ocenie Sądu adekwatną w tej sprawie, z uwagi na powyższe przesłanki zadośćuczynienia, jest kwota 6.000 zł. Mając na uwadze, że powód otrzymał już kwotę 1.100 zł, zasądzono na jego rzecz kwotę 4.900 zł, z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 29.12.2014r. do dnia zapłaty. Zgłoszenie szkody nastąpiło w piśmie z dnia 25.11.2014r. (k-48), przyjmując, że pismo to zostało doręczone pozwanej w dniu 28.11.2014r., mając na uwadze ustawowy termin 30 dni na spełnienie stosownego świadczenia, żądanie powoda w zakresie odsetek zasługiwało na uwzględnienie (art. 481 § 1 i 2 kc w zw. z art. 455 kc i art. 817§1 kc).

W pozostałym zakresie żądanie powoda tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę było wygórowane i nieadekwatne do doznanej krzywdy. Powód nie wymagał stałej opieki po wypadku, jego aktywność zawodowa nie została przerwana, aktualnie brak jest następstw doznanych urazów fizycznych, powód nie wymaga dodatkowego leczenia ani rehabilitacji, a rokowanie są dobre.

Zgodnie z powołanym wyżej przepisem art. 444 § 1 k.c. naprawienie szkody obejmuje także zwrot wszelkich wydatków, poniesionych przez poszkodowanego w związku z leczeniem i rehabilitacją oraz inne dodatkowe koszty z tym związane.

Powód wykazał, że korzystał z wizyty u lekarza po zdarzeniu. Koszt tej wizyty wyniósł 100 zł, na co powód przedstawił zaświadczenie lekarskie i rachunek. Był to wydatek, poniesiony w następstwie wypadku. Przepis art. 444§ 1 zd. 2 kc nie uzależnia przewidzianych w nim roszczeń od istnienia potencjalnej możliwości pokrycia kosztów leczenia ze środków publicznych. To zobowiązany do naprawienia szkody musi wykazać, że koszty leczenia poszkodowanego zostaną w całości pokryte z takich właśnie środków (art. 6 kc). To pozwanego obciążał zatem ciężar dowodu, że zgłoszona przez powoda suma nie była mu potrzebna na koszty leczenia, ponieważ mogły być one pokryte ze środków publicznych (por. wyrok SA w Lublinie z dnia 7.11.2013r., I ACa 145/13, LEX nr 1400380). Skoro pozwana w niniejszej sprawie okoliczności tych nie wykazała, Sąd zasądził na rzecz powoda kwotę 100 zł, tytułem zwrotu kosztów leczenia, z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 14.02.2015r. do dnia zapłaty. Powód wezwał pozwaną do zapłaty z tego tytułu pismem z dnia 9.01.2015r. (k-50), pismo zostało nadane pocztą w dniu 12.01.2015r., doręczone pozwanej 14.01.2015r. Uwzględniając ustawowy termin spełnienia świadczenia (30 dni), pozwana była w opóźnieniu od dnia 14.02.2015r. (art. 481 § 1 i 2 kc w zw. z art. 455 kc i art. 817§1 kc).

Powodowi przysługuje ponadto od strony pozwanej, jako ubezpieczyciela sprawcy szkody, zwrot kosztów najmu samochodu zastępczego w pełnej wysokości (art. 361 § 2 k.c.). Są to wydatki, poniesione w następstwie zdarzenia szkodzącego, które by nie powstały bez tego zdarzenia, prowadzące do powypadkowego zmniejszenia majątku poszkodowanego, czyli straty. Poszkodowanemu przysługiwał wybór odpowiedniego podmiotu, oferującego wypożyczenie auta zastępczego. W niniejszej sprawie nie można przyjąć, że stawka 75 zł za dobę, na którą umówił się powód, była rażąco zawyżona, czego zresztą pozwana nie podnosiła. A zatem, poniesiony z tego tytułu koszt należało uznać za ekonomicznie uzasadniony, tym bardziej, że poszkodowany nie dysponował innym samochodem, poza uszkodzonym, był on mu niezbędny do zaspokajania konkretnych potrzeb życiowych - wykorzystywał go w szczególności w pracy, która wymagała od niego dojazdów do innej miejscowości. Zakres obowiązku odszkodowawczego obejmuje poniesione koszty najmu pojazdu zastępczego w celu zaspokojenia potrzeb w sposób porównywalny do stanu sprzed wystąpienia szkody. Na podstawie przedstawionej przez powoda umowy najmu oraz jego zeznań, ustalono, że powód korzystał z samochodu zastępczego w okresie 17 dni, zaś pozwana – odpowiedzialna za szkodę - wypłaciła mu, tytułem odszkodowania, kwotę 7500 zł tylko na 10 dni, stwierdzając arbitralnie, że tylko taki okres był potrzebny na zagospodarowanie całości i zakup nowego auta. Sąd nie podzielił tego stanowiska, zasądzając z tego tytułu odszkodowanie za cały okres najmu pojazdu zastępczego, zgodnie z zawartą przez powoda umową, przyjmując, że wydatek ten był zasadny i celowy oraz w całości spowodowany zdarzeniem wypadkowym. Uwzględniając w tej części powództwo, zasądzono na rzecz powoda kwotę 525 zł (za okres dalszych 7 dni x 75 zł = 525 zł) z odsetkami ustawowymi od dnia 24 lutego 2015r. do dnia zapłaty. Żądanie w tym zakresie powód zgłosił pismem z dnia 22.01.2015r. (k-31), przyjmując, że pismo to zostało doręczone w dniu 24.01.2015r., strona pozwana była w

opóźnieniu w zapłacie po upływie ustawowego okresu 30 dni, tj. od 24.02.2015r. (art. 481 § 1 i 2 kc w zw. z art. 455 kc i art. 817§1 kc).

Rzeczą powoda było wykazanie wartości szkody uszkodzonego pojazdu. Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Przedstawiona przez powoda wycena naprawy pojazdu sporządzona na zlecenie powoda jest dokumentem prywatnym. W myśl art. 245 k.p.c. dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie, który nie potwierdza prawdziwości faktów podanych w treści zawartego w nim oświadczenia. Sąd w tej sprawie w całości podziela pogląd jaki wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 stycznia 2010 r., sygn. akt. I CSK 199/09, stwierdzając, że jeżeli strona dołącza do pisma procesowego ekspertyzę pozasądową i powołuje się na jej twierdzenia i wnioski, ekspertyzę tę należy traktować jako część argumentacji faktycznej i prawnej przytaczanej przez stronę; gdy strona składa ekspertyzę z intencją uznania jej przez sąd za dowód w sprawie, wówczas istnieją podstawy do przypisania jej także znaczenia dowodu z dokumentu prywatnego (art. 245 k.p.c.); pozasądowa opinia rzeczoznawcy jako dokument prywatny stanowi jedynie dowód tego, że osoba, która ją podpisała wyraziła zawarty w niej pogląd, nie korzysta natomiast z domniemania zgodności z prawdą zawartych w niej twierdzeń. Ciężar udowodnienia wysokości tych wydatków i kosztów spoczywał w niniejszej sprawie na powodzie. Pomimo zobowiązania, doręczonego w dniu 26.05.2015r. – k.100 – nie przedstawił żadnych wniosków dowodowych, w tym wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego, znając już stanowisko pozwanej wyrażone w odpowiedzi na pozew. Przyjmując, że szkodę należało rozliczyć, jako różnicę pomiędzy wartością rynkową pojazdu z dnia szkody oraz wartością pozostałości, powód nie wykazał, że wartość jego pojazdu w stanie sprzed szkody była wyższa, a wartość pozostałości niższa, niż wyceniła to strona pozwana (art. 6 kc), wobec czego powództwo w tym zakresie (co do żądania zapłaty 4.747 zł) podlegało oddaleniu.

O kosztach procesu orzeczono na mocy art.100 zd. 2 k.p.c. w zw. z art. 98§1 i 3 kpc w zw. z art. 108§1 zd. 2 kpc, przyjmując, że powód wygrał sprawę w ~ 37 %.